

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) XXXIX (33)

Štev. (No.) 23

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

12. junija 1980

SPOMINSKI DAN - PRAZNIK JUNAKOV

Ob 35 - letnici mučeništva naših bratov

...naj bom še dolgo bakla nema,
ki potnikom samotnim v noč gori.

Težko, da bi kak dan našega že predolgotravnega tujinskega žitja izgnancev — samovoljnih ali ne — ne nosil pečata spominskega dne. Pečat mnogih spominov nam zakoreninjen gnezdi v srcih kot dominantna naše osebnosti in tudi skupnostne zdomske bitnosti — najsi nam bo to po volji ali ne. Naša dejanja, ukrepanja, vsakršni odnosi so nujno v neki meri odsevi ali pogojeni od takega nastrojenja. Ne velja to samo za nas, neposredno prizadete, priče ali sotočnice usodnih med- in povojnih dogodkov. V drugi in že tretji rod naših potomcev presajamo kal odvisnosti od te nesprenmenljive danosti.

Zvečine smo si prostovoljno naložili na ramena to usodno breme. Z njim smo se zadalili vključno kot nosilci ideje in idealov, zaradi katerih smo, kar smo, kakršni smo in kjer smo. Naša odločitve izpred treh in pol desetletij je bila v danih okoliščinah in v skladu z našo takratno razpoložljivo odvisnostjo edina možna alternativa, za katero smo bili notranje usposobljeni. Bila je naše pristno istovetenje s stvarnostjo. Vse drugo bi bil odmik od samih sebe, nasilstvo nad samim seboj. Zametkov za drugačne vidike tiste čase ni bilo v nas.

Šlo je za načelno odločitev, v svoji pomembnosti dovolj daljnosežno, da nas veže do konca. Če treba, iz roda v rod, a do konca. Kdaj pa kdaj nam spomin v zavesti medli. To je človeško, je razumljivo. Množijo se leta. Odmika se čas. Vsaki dolgotrajnejši zavezi mora zato nujno botrovati občasna spodbuda. Ne samo spodbuda k vztrajanju, tudi k podoživljanju začetnih vzrokov. To je — poleg počastitve rajnih žrtev — namen naših vsakoletnih spominskih svečanstvi. Da se nam ne bi spuščala neprozorna koprena na podobe iz preteklosti. Da se nam ne bi naš cilj odmikal izpred oči in izgubljal v megleni daljavi nedozorevanja. Pa tudi, da ne bi prepuščali slovenstva samouničenju, ko se doma tuj duh zajeda v naravno miselnost in značajno pristnost naših bratov. Neupogljiva hrbtnica, ponos in samozaupanje naj nam krepi vero v veličino in pravičnost naše pravde.

Nam, zdomecem iz prve generacije, je spomin na vso bedo vojno-revolucijske dobe, na legije padlih, preganjanj, pomorjenih, izgubljenih — trpek in grenak. In tak bo v glavnem ostal. Preveč zblizu smo doživljali iz dneva v dan, celo iz ure v uro zgodovino tistih časov. Pregloboki so zarezi v globine srca, da bi se brazgotine ran mogle zarasti v gladino. Še in še nam bo odsev takratnih tegob boleč odjek. Mrtvi bi nam le mogli spomin na krvavi mrtvaški ples zbledeti do beline! Kako spomin na rodne trate, kako na vzdusje rodnih tal! Kako na izgubljene upe, zapuščene nade! Bridka je tujina celo takrat, kadar te ljubi — čeprav si ji tudi ti dolžan ljubezni. Zato istovetimo spominski dan s spominom na padle in preganjane kot na žrtve. Žrtve v borbi za visoke vrednote naše svobode. In je žalosten naš spomin. Le stežka se dokopljemo do drugačnega gledanja in čutenja.

Drugače je z našimi mladimi. Če predstavljajo nam revolucijski dogodki stvarna doživljanja, so našim otrokom in vnukom že zgodovina. Lažje in bolj kot tragedijo jih občutijo in dojemajo kot junaško epopejo prednikov v borbi za ideale slovenstva v slovenskem človeku. Da so tisoči in tisoči morali za to doprinesti najvišjo žrtv — svoja življenja —, da so starši tuji v tuji zemlji, razboleti v domotožnem hrepenenju, zagrenjeni nad nemilo usodo — vse to in podobno so jim sestavni členi in verigi zaključenih dejstev. Čim globlja je tragika, tem svetlejši blesk jim odseva. Zato je naši mladini lažje ta dan slaviti

kot veder praznik junakov, dasi je nam turoben spominski dan.

Vendar kaže spoznavati v mejah naših čustvenih možnosti tudi nam, da vključuje naša tragedija toliko vrednot, toliko lepega, toliko veličastja, da velja uvrstiti poleg žalostnih spominov in zagrenjenj tudi ponos in obenj vedro zadovoljenje nad storitvami in žrtvami naših izvoljenih bratov in sestra. Tako bomo bližji mlajšemu rodu in vzajemno razumevanje bo lažje. Kajti za nami naj mladim sveti „bakla nema“ in jim „potnikom samotnim“ v tujini „v noč gori“ na dolgi in težki poti v rešne zaje svobodnega slovenskega rodu.

V CERKVI MARIJE POMAGAJ

Tudi letošnje spominsko slavlje je bilo, kot vselej, na prvo junijsko nedeljo v Slovenski hiši. Dolgo pred napovedano četrto uro so že prihajali rojaki iz vseh okrajev Velikega Buenos Airesa, oddaljeni in daleč, celó za argentinske pojme tudi od zelo daleč. Cerkve se je kmalu napolnila do zadnjega sedeža. Potlej so se zatrpali stranski in še srednji cerkveni hodniki. Še malo, pa celo na dvorišču pred cerkvijo ni bilo več prostora. Naj enkrat omenimo in damo javno priznanje zglednemu redu in zbranosti vernikov tudi ob množični udeležbi pri cerkvenih obredih v naši cerkvi.

Slovesno sveto daritev je opravljal msgr. Anton Orehar ob somaševanju gg. Daniela Vrečarja, dr. Pavla Krajnika (iz Clevelanda), Matije Lamovška, Ladislava Lenčka C.M., Franca Berganta in Janeza Cukjatića ter s spremstvom običajne četice mladih strežnikov. Slovesnost daritve je, kot vsa leta, podčrtaval pevski zbor Gallus pod vodstvom neutrudljivega dr. Julija Savellija z dobro naštudirano Tomčevo Slovensko mašo. Rajne je zbor ob koncu počastil s Gallusovim Ecce quomodo moritur iustus. Na harmonij je spremljala ga. Anka Savelli-Gaserjeva.

Cerkveni nagovor msgr. A. Oreharja

V svojem nagovoru je msgr. Orehar poudaril globok smisel našega zdomstva. Vztrajno moramo tolmačiti ljudem, predvsem mladini, v čem le-ta obstaja. Težko smo se trgali iz domače grude. Obramba narodove vere in svobode nas je magnila k odhodu v tujino. Zvestoba temu sklepu nam nalaga ne samo vztrajno skrb za vredno življenje naše skupnosti, temveč nas tudi obvezuje k nepretrganemu delovanju za dosego svobode v domovini. Vsakdo izmed nas je za to poklican in celo dolžan. Najti je treba le pravo mero in obliko delovanja. Vsak v mejah svojih sposobnosti. Vzgajati moramo med nami čut za delavnost; vzgajati tudi čut pozornosti do bližnjega, do potrebnega krepiti odgovornost do nalog, kakršne nam narekuje človečanski čut. Mladini utrjujemo ponos na storitve in stališča staršev. Nihče naj se ne sramuje biti emigrant ali otrok emigrantov! Naš boj je bil pravičen, vsega spoštovanja in celo občudovanja vreden. Če nismo uspeli, je temu krivo le izdajstvo nad nami. Vsi, tudi mlajše generacije, imamo pravico in dolžnost živeti v tujini kot Slovenci, tako z narodnostnega kot z moralnega vidika. Posebej je monsignor poudaril potrebo in dolžnost ostajati zvesti Bogu, veri, v čemer nas bo utrjevala predvsem molitev. Z vero v nadnaravno nam bo Bog dal milost moči in vztrajnosti. entonadse

PRED SPOMENIKOM

Po molitvah za padle, opravljenih znotraj cerkve, so obstopili na dvorišču spomenik žrtvam zastopniki naše skupnosti: za Narodni odbor za Slovenijo Miloš Stare, za Hladnikov dom

v Slovenski vasi Ignacij Glinšek, za Naš dom v San Justu Marjan Bogataj, za Slomškov dom v Ramos Mejía Matevž Potočnik, za Slovenski dom v Berazateguiju Janez Štrbenc, za Slovenski dom v Carapachayu Jože Markež, za Slovenski dom v San Martinu Rudolf Smersu, za Slovensko pristavo v Castelarju France Pernišek. Za njimi je množica tesno napolnila, telo ob telesu, ves zunanji razpoložljivi prostor; mnogi so morali ostati v cerkvi ali se zateči v vežo Slovenske hiše.

Predstavnika obeh borčevskih organizacij; za Vestnik Slavko Urbančič, za Tabor Ivan Korošec, sta položila rajnim drugom venec ob vznožju spomenika. Vseobsegajočo tišino, kot da jo napolnjuje samo utrip src v stiski za mučeniški dar rajnih — zaradi njihovega mučeništva. Skladno lijejo nato v tiho trobento, ko nas trobentač (Čop Gusti) poziva k zbranosti. Z nekoliko višjega stojišča je pregledno vse pozorišče. S tod je videti samo glave. Drugo ob drugi. Kot da se ta struga razpoteza čez vidljivost in raste v brezštevilo množstvo prošincev za mir, svobodo, domačo zemljo. Nekaj jih ni več med nami. Prenekatera glava že siví, druge pričajo o zrelostnih obdobjih. A po največ bohotno razodevajo svojo mladost. Koliko mladeži! Ta je že danes za nami nosilec našega poslanstva in ga bo jutri dragovito dopolnila. Mirno naj vam, zmagi bratje in sestre, trohne zavržene kosti, čeprav po zakritih brezni zločinov. Iz njih prodira vaša luč kot svetilnik našemu mlademu rodu ter mu daje „goreti... sebi (in novim (svobodnim) dnevom“!

V DVORANI

Tudi dvorana je bila topot premajhna, da bi vsi udeleženci lahko udobno prisostvovali proslavi. Po odpeti Oče, mati..., je z odra začel podajati svoje priložnostne misli letošnji slavnosti govornik Božidar Fink. V glavnem posnemamo:

Spominska beseda Božidarja Finka

Božja Usoda kuje ljudi in kuje narode. Udarec za udarcem pada na človeka, preizkušnja za preizkušnjo ga ne prestando peha v nemir in negotovost. Posamezniki in človeške skupnosti so vsak čas pred odločitvami, ki več ali manj zadevajo vprašanje njihovega obstoja in bodočnosti.

A Bog se s človekom ne poigrava. Če ga preizkuša, je to prav znamenje njegove ljubezni, kajti brez dela ni plačila, brez zasluženja ni nagrade. Velicina človeške narave je v tem, da je obdarjena z razumom, s katerim prevladuje nad drugim stvarstvom, in s prosto voljo, ki daje zmožnost za izbiranje in odločanje.

Sprejem ljubeče Usode in zavesten ter hoten odziv nanjo je naše pravo ravnanje. „Kuj me, življenje, kuj! Če sem kremen, se raziskrim, če jeklo, bom pel, če steklo — naj se zdrobim.“

Kako nas je vse kovalo pred petindesetimi in več leti! Kovalo je nas, ki smo tu zbrani, in kovalo ves narod. Različni so bili odzivi. Nekateri so šli v praznino in hoteli iz nje ustvariti zgodovino. Drugi so ostali v zasebnosti, brez soudeležbe. Mnogi pa so sprejeli izziv časa, opremili se z voljo in vdanostjo ter pogumno stopili v službo Usmertevalca zgodovine.

A božji računi niso človeški računi. Bog ne plačuje vsak dan in njegovi načerti so našim očem zakriti. Dopolnil je, da so uspeli tisti, ki so si postavili za namen uničiti vsako misel na nadnaravno. Zakaj in čemu? Kdo si upa na to dati zatrdan odgovor? Gotovo je le to, da je s prevlado teme za zveste nastopila nova doba preizkušenj njihove zve-

stobe, za druge pa priložnost, da v sebi poslušajo glas vesti. Kdo je bil prav za prav v hujši stiski? Kdo bolj potreben božjega usmiljenja?

Naša stran je bila obdarovana z milostjo mučeništva. Tisoči zavednih, dobrih, ljubečih ljudi so bili oropani življenja, okrutno, brez sodbe, proti pravici; oropani pa pred svetom tudi časti braniteljev pravice in svobode za narod in poedince. Milost mučeništva je tem večja, ker ni na kraju dogodkov nobene možnosti niti za javno obujanje spomina. Tako se še vedno vzdržujejo učinki moralnega mučeništva, ki smo ga tudi mi živi deležni. Na naših dragih grobovih ni spomenikov, še preprostega križa ne. Celó za njihov kraj ne vemo dobro. Ponekod je nad njimi betonski krov ali sklad zemlje in skal, da bi nikoli ne bili odkriti. Tudi oborožene straže branijo dostop do njih. Nad vseni je pečat molka, prepovedi vsakega spomina.

Tisti, ki so bili takrat poklicani, da prinesejo skrajno žrtev, so prestali vse preizkušnje. Zatrdno upamo, da so zadnjo prestali dobro in uživajo slavo, ki ne bo minila.

V mlino časa pa smo ostali mi, ki se leto za leto zbiramo, da se krepimo ob spominu na tiste, ki so odšli pred nami, in se bogatimo iz zakladnice njihovega zasluženja.

Kako bi pač mogli kljubovati nagnjenjem in svetu brez zveze z onimi, ki so naša duševna opora in duhovno zavezništvo? Ali nas ne obdaja svet, ki nam hoče zastreti pogled na denar, ugodje, čast? Ali nas ne ovija prepogosto malodušje, brezbriznost, lažno sprejemanje trenutne stvarnosti? Mar nismo prevečkrat v skušnjavah, da bi pred svetom zatajili prepričanje, rod, sebe vsega? Kako glasno nam kličejo opomin tisoči naših bratov, ki so tedaj vsaj vključno, če ne izrečno, pustili vse, da se popolnoma posvetijo obrambi duhovnih vrednot, človeških pravic in narodove svobode! Do skrajnih posledic in brez pomišljanja so šli v svoji odločitvi, pa junaki padali na bojiščih ali sprejemali smrt iz roke zapeljanega brata, brez odstopanja in prosjačenja za milost. V naši vsakdanji stiski pred odločitvami so nam naši grobovi opomin k osveščanju, da vsak čas in čim močneje objamemo vse, kar imamo za dobro.

Kot vedno, ima tudi v našem zgodovinskem trenutku dobro, ki se ga nam je oprijemati, določeno stvarno opredelbo.

Srce nam najprej ogreva misel na slovensko domovino, na tisti del sveta, ki je nam, našim staršem in prednikom dajal kruh in oblikoval duhovno podobo. Grejejo nas spomini na doživljanje v mladosti, na vse, kar smo doma lepega, plemenitega, velikega doživljali. Srce nam zastaja, ko gledamo na stisko naših dni, na teptanje svobode in tega posledice za blagor teles in duš. Ali nas pa zajema tudi skrb za prihodnost Slovenije? To je ena naših prvih preizkušenj! Prepustili naj bi se pozabi, vdali se skušnjavam, ki prišepetavajo, da politika ni za vse in da je dovolj, če smo dobri ljudje. A kako more biti dober, kdor nima dejavne ljubezni za svoje? Če je skrb za usodo domovine politika, je to politika ljubezni do bližnjega, ki nas vse v taki ali drugačni obliki veže. Če brez svobode ni vrednega življenja, se ji ni dopustno odrekati, razen če posebni nagibi dajejo življenju drugače višjo vrednost. Skupnost takih posebnih nagibov nikoli nima, zato nima nihče pravice, pristajati na nesvobodo za celoto. Kdor uživa svobodo, jo bo izgubil, če ne bo vsak čas pripravljen na njeno obrambo. Tisti pa, ki svobodo nima, a se svojega stanja niti ne zaveda, je okrnjenec, živ mrlič, posušeno drevo brez sadu. Samo ozaveđenje mu je lahko dih novega življenja.

Mrtvi, ki jih slavimo, nas o tem ne-

prestano sprašujejo. Trkajo na našo vest, danes nas glasno terjajo za odgovor na vprašanja o vsem, kar sestavlja in obkroža našo osnovno dolžnost, da nas je skrb za bodočo usodo slovenske domovine.

Kje smo? Ali smo na tistih temeljih, na katerih smo stali, ko smo se odtrgali od doma? Smo še trdno povezani v duhovno občestvo svobodnjakov? Še pripravljeni na žrtve, kot smo jih nekdanj dajali s tistimi, ki so jih privedle do konca? Ali nam je komunistična zabloda še najhujša nevarnost današnjega časa, kateri je vsak dan treba napovedati boj brez kompromisa? Ali imamo še trdno zavest, da ni imeti pravice z nobenim marksističnim socializmom, naj se imenuje kakor koli in nosi katero koli krinko, ker je ideologija praznine, brez duha, iz katere se kotí samo zlo? Hvaležni smo Bogu, da je med nami in v svetu, ki nam je po načelih blizu, vedno več jasnine. Saj je bilo preveč šibkosti in nihanja, preveč odstopanja od zvestobe. Bojne črte so spet ostreje zarisane, vedno več je zavesti, kje je kdo. Ali pa smo še vedno tako kot nekdanj neustrašeno pripravljeni na dejanski odpor proti najhujši nesreči za naš narod in največji nevarnosti, ki grozi človeštvu? Smo vsaj opremljeni z miselno ostrino, da nas ne zmedejo premeteni ali maloumni propagandni vplivi z ene strani? Imamo še značajsko trdnost, da nas ne zamajajo vabe in grožnje? Ali smo si še bojni tovariši, pripravljene na vse, kar od nas tovarištvo terja?

Odgovori na ta vprašanja sestavljajo našo moralno sliko. A je še več potez, iz katerih bomo spoznali dobre ljudi. Iz iste družine smo, zato je treba, da ohranjamo in krepimo skupinsko zavest.

Ni nam mogoče preiskovati, kaj se spočenja v podzavesti in v zametkih gibanj v domovini. Zaupajmo, da tam ni dokončna in da bo v danem trenutku planila nova luč, ki bo dala svetlobo spoznanja in toploto za pogumne nastope. Vendar je danes doma vse, kar bi dalo slutiti o kakem načrtovanju za prihodnost, zadušeno in neizraženo. Samo mi v svobodi lahko glasno in prostodušno povemo, kaj imamo za dobro v prihodnosti slovenskega naroda. V tem smo pred preizkušnjo, iz katere moramo priti zmagovavci. Vemo, da ni lahko. Brezneni nas zgodovina, pomanjkanje tradicije samostojnega življenja, občutek majhnosti in nemoči, pa utemeljena zavest, da nismo mogli pridobiti deklariranih prijateljev v svetu.

Še ena preizkušnja je, pred katero nas postavljajo zahteve razmer in vesti. En skupni cilj naj nagiba eno skupno voljo, ta pa naj se krepi v sozvoženju ljubečih se duš. Spet so nam v opomin naši padli. Povezani so bili v boju in so zmagovali. Kadar se je kje enotnost prekinila, je to prineslo nesrečo, v tistih razmerah katastrofo. Ob koncu so bili deležni skupne usode, ko so bili preko izničenja povzdignjeni v slavo. Eno občestvo smo z njimi, eno moramo biti med seboj, kljub razlikam v značajih in pogledih na praktična vprašanja. Posebno v tem trenutku, ko se v domovini napovedujejo nepredvidni dogodki in se pri tem inscenirajo proti nam novi propagandni trikovi in napadi, včasih s stvarnimi grožnjami, nam je treba zavreči stare težave in se uvrstiti v eno bojno vrsto, čeprav na različnih sektorjih. Nekdanje, včasih strupene megle, nam ne ovirajo več, da ne bi stopili v zbor ljudi, ki vedo, kaj očelo, in ki med seboj dobro v srcih mislijo.

Na hakovalu preizkušenj smo torej. Veliki Kladivar nam daje priložnost, da se izkažemo, česa smo vredni. Naši dragi, katerih se danes spominjamo, so preizkušnjo prestali z junaštvom mučeništva. Dopusčeno je bilo, da je kladivo

(Nadaljevanje na 2. str.)

SPOMINSKI DAN – PRAZNIK JUNAKOV

(Nadaljevanje s 1. strani)

padlo po njih z vso težo, pa je odletelo in nakovalo se je pod njihovo moralno silo razklalo.

Tudi nas kuje življenje, nič, kar postavljamo pred nas, ni brez bolešči; preizkušnje so vedno težavne. Kako bo z nami pri teh udarcih? Bomo mar steklo, ki se bo zdrobilo v ničevredne črepinje, da se vržejo na smetišče zgodovine? Ali pa bomo kremen, da se bodo ob nas ukresavale luči, ki naj presejajo mrakove prihodnosti, in jeklo, da bodo iz nas donele melodije, ki naj pričajo o sreči po izvršeni dolžnosti, Bogu v čast, Sloveniji in ponos in blagor?!

Naj nam k temu pomagajo naši mučenci in junaki, ki jim danes in vsak čas kličemo slavo!

ODRSKI PRIKAZ

Slavnostnemu govoru je sledil odrski nastop. Pripravil ga je režiser Friderik Beznik. Izbral je Balantičev Prvi sonet. Težak tekst sam po sebi. Še težji, če ga je treba obdelati z mladimi, menda brez izjeme nevarno odrskih nastopov in neizurjenosti v deklamatorskem podajanju. Režiser sam nam pojasnjuje, da je namerno pritegnil, oziroma naprosil dijakke petega letnika Slovenskega srednješolskega tečaja za sodelovanje, dasiravno se je zavedal nevhvaležne in tvegane naloge, kakršno si je s tem nadel. Vodila ga je pri tem zamisel, dati dijaštvu, preden zapusti zadnji letnik, priliko prodreti globlje v razumevanje Balantičevega čutenja in izraza. Poleg tega meni Beznik, da dvomesečno urjenje v slovenski izgovorjavi omehča to govorico nasploh. In kot zadnji nagib navaja upanje, da se bo temu ali onemu nastopajočim zbudilo veselje in volja za odrsko delovanje tudi potem, ko ne bo več pod vplivom šolskega vzdušja.

Dvajset dijakov, 15 deklet in 5 fantov (kje so ostali drugi fantje?) kleči sklonjenih glav v temnem krogu pred plavo-rdečo osvetljenem edinim scenskim motivom — pred v plamene zavrtim mladim telesom. Ta alegorični motiv, v naravni velikosti, je na odru, zamejenem v nevidno črtno, lebdel v ozadiju, odmaknjen od tal, kot v praznini. Kraj dogajanja je bil s tem označen kot kjerkoli, oziroma množestveno možen. Iz negibno klečečih postav se je šepetaje in zmeraj glasneje trgal, Balantičev krik „Goreti hočem...“ Glasno ga je povzel deklamator in po besedilu Tineta Debeljaka ml. uvedel v vzdušje Balantičeve lirike:

Goreti hočem...! Tako je klical pesnik iz plamenov, ki so mu žgali mlado dušo. V njem je gorelo življenje, v njem je gorela ljubezen do rodne zemlje, ljubezen do Boga. In ko je zgorelo njegovo telo v zemskem plamenu, se je ogenj v njegovi duši poduhovil v žar miru v božjem objemu. Z njim in za njim so goreli njegovi prijatelji in soborci v ognju borbe, za dom, za družino, pa tudi umirali v plamenih sovražstva. — In mi? V istem žaru ljubezni do domovine in naše besede, v ognju mladostnega navdušenja in moči, lahko ti in jaz, oba mlada, odločno rečeva: Goreti hočem sebi, novim dnevom!

Mladi deklamatorji so zatem začeli

dkp

Premik v politiki hrvaške emigracije?

Dr. Krnjevičeva HSS (Hrvaška kmečka stranka) je lani na strankinem kongresu v Liegu v Belgiji sklenila, da naj bi se letos vršil „Hrvaški zbor 1980“. Četudi v začetku ni bilo zanimanja za vabilo HSS, da bi se sestali Hrvati-emigranti raznih skupin, je do tega le prišlo. 25. maja je bil v Londonu v poljskem klubu „Hrvaški zbor 1980“ na katerega so prišli predstavniki HSS, HNV-a, Hrvaške republikanske stranke in še nekaj drugih.

Sestanek je vodil dr. Krnjevič kot predsednik HSS, ki je poudaril, da se je zgodilo prvič v emigraciji, da so sedli za eno mizo predstavniki različnih emigrantskih skupin. Izrazil je upanje, da se bodo ti sestanki nadaljevali z željo, da se bodo povezale vse hrvaške skupine na „demokratskom i mirotvornom programu Stjepana Radića.“

Dr. Krnjevič je med drugim povedal, da je že določen njegov naslednik, to je predsednik HSS, ki pa živi v do-

li nizati sonet na sonet do magistrale. Posamič ali skupinsko so pripovedovali o Balantičevem iskanju rešitve iz obupa, ko nič več ne more ljubiti, pa išče miru in morča odgovor na svojo razdvojenost v naročju narave. „Trohneče vence...“ (si je) strgal z glave“ in vse v naravi mu je brat, vse v utehu, čeprav še kdaj „ostre veje“ odpro „izgubljenca srčno stran“. Narava pa je usmiljena z njim in po dolgem očiščevanju v njej najde končno pot do Boga „in spet“ je „vitki vrč za božjo kri“. „Bogat... kakor tihi glas piščali“ boguvidano sprejema svojo usodo, že v prvi slutnji bližne ognjene smrti...

Da razbije statiko dvajsetih na odru, je režiser z njimi v smotrni premikih obdal vsakokratnega deklamatorja s spreminjajočo se razvrstitvijo. Menjajoči se svetlobni učinki so soppadali z dogajanjem v tekstih, prav tako je scenska podoba gorečega v plamenih oživela v z različnih kotov vpadaajočih žarkih nanjo. Izra odra so obzirno in mehko donele piščali v zvokih domačih napevov in glasbeno obarvale nekatere sonete.

Magistrale so prepričljivo izpovedale vsi dvajseteri na odru in se nato pogreznil v začetno negibno držo v pojemajoči svetlobi vse do teme. V tišino so se zdaleč še oglašale piščali in utihnile, ko se je tudi goreče telo izgubilo v nič.

O mladih recitatorjih velja zapisati, da so dali v lepi in gladki izgovorjavi iz sebe res vse, in to z dobro voljo, po svojih najboljših zmogljivostih, kar more priklopiti iz čutečega srca in kolikor zmoglo občutiti izraziti mlad, neizkušen igravec. Bolj kot so se, se niso mogli potruditi. Vsa jim čast. V toliko je Beznik dosegel svoj namen. Hvalevredna podrobnost je tudi dejstvo, da so polnoštevno prihajali vselej (z eno samo izjemo) in točno ob uri k vajam. Verjetno je to doslej edinstven primer v zgodovini naše gledališke dejavnosti. Naj bi ta zgled obeljel kot pravilo za bodoče.

Nastopali so kot deklamatorji: Tončka Beltram, Bernardka Bidovec, Cvjetka Česarek, Ana Marija Erbežnik, Veronika Fink, Gregor Hribar, Metka Kahne, Tomaž Kočar, Lučka Kremžar, Tinka Krištof, Tine Lavrič, Milan Magister ml., Klavdija Malovrh, Metka Malovrh, Jože Markez ml., Mirjam Oblak, Kristina Puhek, Veronika Snoj, Magda Skvarča, Marija Zorc. Na piščali sta igrali Anica Arnshek in Mirjam Klemenc. Luči je oskrboval Janez Jereb. Scenski motiv je smiselno in sovpadajoče s podajanim kontekstom učinkovito zamislil in v plastični izdelavi izgovoril Ivan Bukovec. Pravtako je izdelal lesorez za program.

Kljub letošnji drugačni razporeditvi, bi za bodoče nemara le kazalo uvrstiti petje za konec, kar je za udeležence prijetnejši in bolj spodbuden zaključek.

Ob koncu z obžalovanjem še ugovarjamo, da je bil letos prvič kršen prvotni dogovor, naj bi se zaradi spoštivega spomina na rajne žrtve na ta dan ne vršila nobena druga dejavnost v naši skupnosti. Topot je bil gotovo to nenamerni spodrsilaj. Želeti je, naj bi ne obveljal kot precedent za bodoča posnemanja. Ta želja naj velja obenem tudi kot prošnja.

MEDNARODNI TEDEN

EL SALVADOR ne najde poti iz te prave državljanske vojne, v katero se je zapletel. V zadnjem tednu je bilo, po častniških poročilih, nad dvesto mrtvih. Vlada obtožuje, da nove gverilske formacije prihajajo v državo iz Nikaragve, opozicija pa govori o krutem vojaškem postopanju v severnih predelih. Ta teden je bilo tudi več napadov na poslopja salvadorske krščanske demokracije. Zanimivo je dejstvo, da so državo zapustili diplomatski predstavniki evropskih držav.

V RIMU sta dva iranska terorista napadla iraško poslaništvo. Prišlo je do streljanja, in pod krogliami je padel

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Preteklo nedeljo so tako katoliški Argentinci kot Čilenci posvetili molitvi za mir med obema državama. Prosilili so, naj Bog razsvetli vlade na obeh straneh mogočnih Andov in vladne zastopnike, ki na posebnih razgovorih zasedajo v Rimu, da bi našli mirno in pravično rešitev mejnemu problemu.

Tisti izmed nas, ki poznajo grozoto vojne, bodo pač razumeli kakšno važnost vsebuje poseg sedanjega papeža Janeza Pavla II. v ta spor. Ta poseg, v zadnjih dneh leta 1978, je skoraj v zadnjem trenutku preprečil oborožen spopad, ko je bilo vsako ostalo upanje na mirno rešitev že ugasnilo. Koliko človeških žrtev in kakšno materialno škodo bi prinesla grozna vojna med tema državama, si je lahko misliti. In končno, problem ne bi bil rešen, kot niso rešeni številni mejni problemi, ki so se končali z vojno in nasilno zasedbo. Saj oškodovani narod še sto let pozneje zahteva poravnavo krivice.

Več kot leto že zaseda v Rimu dvanarodna komisija pod predsedstvom kardinala Samorēja, ki je tedaj kot osebnih papežev delegat dosegel podpis kompromisne formule. In prav v tej dobi se razgovori nahajajo v kritični točki. Ne gre več za površne zadeve, gre za to, kaj je moje in kaj je tvoje.

Zato se je te dni papež sam zanimal za potek razgovorov, in ni čudno, da je katoliška Cerkev v Argentini in Čilu sklicala na molitvena zborovanja. V Buenos Airesu je bila maša na prostem, na Kongresnem trgu. Kljub temu, da je vreme zelo nagajalo (večkrat med mašo in procesijo se je ulila ploha) se je zbrala velika množica vernikov. Negativno pa je vplivalo tupovabilo nekaterih političnih strank svojim pristajem, naj se udeležijo verske manifestacije. Ti so pač hoteli izrabiti priliko v svoje izključno politične namene.

Tako maša, kot poznejša procesija do Majskega trga (Cerkev je proslavljala to nedeljo tudi praznik Sv. Rešnjega telesa), sta potekli v najlepšem redu in vzdušju, med molitvijo in glasnim petjem verskih pesmi. Podobno je bilo tudi po ostalih mestih in krajih države, kjer so povsod osrednjo mašo posvetili molitvi za mir. In prav tako tudi v Čilu, kjer so v vseh cerkvah prosili božje milosti za mir med obema bratskima narodoma.

Pa pustimo malo ta predmet in pogledimo vsaj nahitro še nekatere druge snovi argentinske sodobnosti. V prvi vrsti obletnico mesta Buenos Aires. Že štiristo let poteka, odkar je španski osvajalec Juan de Garay na kraju pogorišča prve naselbine ustanovil novo, ki se je počasi razvijala v veliko vas, nato trg in mesto, in se končno razvila v milijonsko velenost, eno največjih na svetu.

Slavnosti štiristo letnice bodo svečane, in nanje je prihitela tudi španska kraljica Zofija. To je že njen drug obisk v Argentini. Mestu pa bi bilo primerno posvetiti več pozornosti v kateri izmed prihodnjih števil, saj je res svojevrstna naselbina, s katero smo tudi mi po svoje povezani.

Predsednik general Videla je zaključil obisk na Kitajskem. Po mnenju opazovalcev je bil uspeh velik. Doma ga seveda čakajo težki problemi industrijske krize, medtem ko uradne statistike kažejo, da se je maja draginja povzela za 5,8 odstotkov, v prvih petih mesecih letošnjega leta je bil inflacijski skok 34,2 odstotkov, od lanskega do letošnjega maja pa za 115,4%. Inflacija se res nekoliko ustavlja, a počasi, preveč počasi.

eden izmed stražnikov poslaništva. Eden od napadalec je bil tudi težje ranjen, drugi pa je pobegnil, še prej pa je pustil majhen kovček poln razstreliva. Policiji je uspelo deaktivirati bombe komaj tri minute prej preden bi morale eksplodirati.

V BOLIVIJU se nadaljujejo velike politične težave. Kar javno se že govori o možnosti vojaškega udara, ki bi preprečil splošne volitve. Po drugi strani pa je prišlo do vojaškega odpora vsled izjav ameriškega poslanika, ki je obsodil vsakršno prekinitev demokratičnega razvoja. Vojska je zahtevala njegov takojšen odhod. Da je pa bila mera polna, je šef predsedniške vojaške straže nekoliko preveč pil, in pijan hotel ubiti predsednico gospo Guerler.

Pedido por la paz

En el curso de la misa, realizada en la Plaza Congreso, para pedir por la paz con Chile, el cardenal Aramburu pronunció una alocución, de la cual extraemos los siguientes conceptos:

“Pediremos una paz y arreglo que no sean meramente externos, protocolares y frágiles, sino que surjan de lo más íntimo del hombre.”

“De ahí la razón de ser de este acto como homenaje público y social a Jesucristo realmente presente en la Sagrada Eucaristía —agregó monseñor Aramburu— para que nos conceda obtener un acuerdo de paz con la solidez y autenticidad de lo espiritual, y con el logro de la unidad y de la fraternidad de las dos naciones.”

“Dios providente —dijo Aramburu— ha permitido que, en un momento de gran tensión, ambos países con prudentes criterios y sinceros anhelos de paz, acudieron al Santo Padre, Juan Pablo II, para que con misión, no de árbitro o juez, sino de común amigo y padre, como mediador, brindara su participación, como la mayor autoridad moral del mundo. En común acuerdo de los dos países solicitaron al Santo Padre ‘guiarlos’ en las negociaciones y asistirlos en la búsqueda de una solución del diferendo. Solución a lo que el Papa —agregó el prelado— no obstante ser una particularmente difícil tarea, accedió y según sus palabras respondió afirmativamente... impulsado por mi deseo de tutelar el bien supremo de la armonía entre las naciones.”

Dr. Tine Debeljak

(13)

NEKAJ POGLEDOV Z NAŠE PERSPEKTIVE NA JOSIPA BROZA-TITA

ŠE TRETJA KOLABORACIJA SEVERNOAMERIŠKE KOMUNISTIČNE PODTALNOSTI

Velika pomoč Titu niso bili samo komunistična infiltracija v nemški armadi (Pick je nekje po Hitlerjevem nastopu po letu 1933 napisal, da je nemška KP poslala od svojih 3 milijonov članov večino v nemško — Gestapo!, in ti so na terenu omogočali lokalne stike med „sovražniki“) prav tako italijanski vojniki, ki so bili že od vsega začetka s politiki vred (Ciano) nasprotniki nemško-italijanske povezave, in na katere se je predvsem obračal Bebler s svojim Partizanskim zakonom že l. 1941. Največ pa so Titu pripomogli člani Britanske vojaške misije, ki so prišli k Mihajloviču z Churchillovo nalogo, naj pomagajo uničiti partizanstvo (Hudson), obenem pa naj bodo pripravljeni za sodelovanje pri njihovi invaziji na Balkan, dokler ni angleška politika spremenila odnos do Mihajlovičevega čakanja te invazije, terjajoč več „pobojev Hunov“. Niso pa Mihajloviču pošiljali nobenega orožja, da bi izvajal napade, kar je povzročilo Mihajlovičovo zadržanost in odpor, da ne bo za angleške koristi prelil krvi zadnjega Srba. L. 1943 so Nemci smatrali Mihajloviča še za največjega svojega sovražnika in so razpisali za njegovo glavo 100.000 zlatih mark (česar partizanski viri ne omenjajo), pač pa omenjajo za istočasni razpis iste vsote na Titovo glavo. Šele poročila Mac Leaneja in Deakina, Churchillovega osebnega prijatelja, so povzročila odločitev Churchilla na Titovo stran, četudi je vedel, da je Tito komunist. „Saj ne bo živel po vojni v Jugoslaviji!“ Italijanska predaja je to zaveznišvo potrdila in Teheranska konferenca je dobila soglasje Stalina in Roosevelt. Šele odlej — v l. 1944 — se je Tito začel boriti proti okupatorju in začelo je za partizane deževati orožje in hrana predvsem po zaslugi ameriškega majorja Louisa Houta, šefa strateškega oddelka pri zavezniškem štabu za vhodno fronto v Kairu, ki pa je stal pod angleškim vodstvom. Ta je ustvaril redno vzdrževanje Titove vojske po morju s 14 barkami na motor iz Barija v Split, ki je bil tedaj „svobodno ozemlje“. Tako so še koncem leta 1943 dobili v dar 600 ton vojnega materiala, orožja, hrane, zdravil itd. Tolikšna podpora (Görlich, El oro del poder, 1978, 213) Mihajlovič ni prejel ves čas svojega „prvega evropskega odpora proti Hitlerju“. In taka in večja podpora Titu je nato sledila mesečno.

Toda še večja — politična — podpora Titu je bila tista, ki je je nudila Rooseveltova Amerika po nemali zaslugi „komunistične infiltracije“ v njej, pri ustvarjanju javnega mnenja v USA, pri dviganju Tita in komunističnega vpliva v svetu sploh. To se premalo poudarja. Omenjam ta pogled nanjo, zato, ker je v nekem pogledu tudi v zvezi s Titom in Slovenijo.

Zahodna zaveznika ZDA in Britanija — so se takoj po l. 1945 zavedeli, da so dobili sicer vojno, izgubili pa — mir in da se že javlja nov totalitarizem, ki utegne biti hujši od Hitlerjevega. „Kladi smo napačnega prašča“, je rekel tedaj Churchill in tudi Truman se je zavedel nove svetovne napadalnosti Sovjetske zveze, ki je naperjena predvsem ZDA, kot kapitalistični državci. To je po leninistični teoriji treba razdreti od znotraj in uničiti, da se zgleda pot k svetovni revoluciji in h komunistični nadvladi v svetu. V hipu se jim je odkrila prava podoba ameriške administracije, ki se je pokazala vsa prepletena s sovjetskimi

mi špijoni, s komunisti in, filokomunisti v vseh ključnih položajih njihovih vlad. Naenkrat se je pokazalo, da je bil pred sednik Roosevelt obkrožen od samih sodelavcev, ki jih je komunistična partija načrtno poslala v vodstvo državne administracije. Tam so dosegli tudi visoke in odgovorne položaje, ki so povzročili tudi usodne posledice. Komunisti, filokomunisti, ki so bili nekateri plačani od ameriške države, pa bili v službi Sovjetske zveze, ali svetovne revolucije. — Človek, ki je bil edini doslej štirikrat izvoljen za državnega predsednika, imel tedaj odločilno oblast na svetu, je bil bolan in se je dal v lahkovernosti prevrati od svetovnega komunizma. Usojeno mu je bilo, da je zaslužil svoj poraz tik pred smrtjo in ga hotel zavreti, pa mu ni več uspelo. „Mit“ o njegovi genialnosti se je razbil, in pokazal se je — vsaj nekaterim — kot povprečna osebnost, da „med majhnimi in nepomembnimi osebnostmi moderne zgodovine.“ O tem govori na pr. knjiga John T. Flynna „El mito de Roosevelt“, o tem govore policijski arhivi ZDA, zapiski parlamenta, komisije za raziskavanje protidržavne delavnosti itd. (Federal Bureau of Investigationes v poletju 1950 itd.). Znanstveno obdelavo vsega tovrstnega gradiva je izdal znani profesor sociologije James Burckham (Tactica de la subversion s podnaslovom: špijonaža v vladi ZDA“). Posebno v tej znanstveni knjigi je dokumentarno dokazano, kako je uspela komunistom infiltracija v severnoameriške vladne kroge, na univerze, v vojsko, itd.: „vse je prepleteno v tajni povezavi. Upravni aparat je bil uspavan in ni videl nevarnosti v desetletjih 1930-1940, ki je potem v l. 1941-45 vodila iz zmage v — izgubo miru.“

Gradivo tej knjigi so dala predvsem pričevanja pred omenjeno komisijo bivši komunisti-konvertiti, ki so upravljali visoke ali važne položaje v komunistični stranki in sodelovali znotraj te „podtalnosti“.

Ljudje, ki so pozneje v posebnih zbirkah izdali svoje izpovedi, kakor npr. Withaker Chambers (El Testigo), L. F. Budenz, bivši urednik dnevnika Daily Worker (Esto es mi historia) itd. Tako Burnham omenja 29 kom. celic v okviru najvišje vladne administracije. Tam so delali komunisti in sopotniki, kot npr. E. Hiss, ki je bil Rooseveltov svetovalec na konferenci v Jalti, ki jo je on organiziral in bil nje „hudoobni duh“. Podobno v vseh panogah: v oddelku za strategijo generala Donovana, ki je bil ves prepleten s špijonažo, O. Lattimore, Rooseveltov odposlanec, ki je bistveno pomagal k zmagi Mao Tse Tungu nad Čankajškom; Glasser, glavni finančnik UNNRE, ali Weintraub, direktor UNRE, uredništvo AMERASIE, ki je prekrbilo stotine subverzivnih filmov itd. Omenja tudi take ministre kakor svojo eminenco“ v Beli hiši, prijatelj Sovjetov, Hopkins ali min. Acheson in dr.

To je bila „ilegalna kolaboracija“ s svetovnim komunizmom, ki se ni videla na zunaj. In pomembnost tega ilegalnega dela legalne KP, se je kazala v politiki, v vplivu na Roosevelta in poteku dogodkov.

In v tej knjigi komunistične subverzivnosti v ZDA so imenovani tudi: Srba J. Vušinića, ki je bil španski borec v brigadi Lincolna, šolan v Leningradu, in je bil doleden za delo s Titom in Kitajsko, Mattheus Cvetič, uslužbenec Tajne policije, ki je nekaj let delal med jugoslovanskimi izseljenci kot špijon in pričal o njih razdiralnem delu pred Komisijo ter glavni sindikalni propagator za Balkan Steve Nilson.

Bo še

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Zdravniški konzilij, ki je 4. marca ob 15,05 ugotovil, da je predsednik SFRJ in vrhovni komandant oboroženih sil Maršal Jugoslavije Josip Broz Tito, umrl, so sestavljali zdravniki dr. Bogdan Breclj; dr. Miodub Kičič, dr. Miro Košak, dr. Predrag Lalevič, dr. Stanislav Mahkota, dr. Džorđe Popović, dr. Jovan Ristić ter osebni Titovi zdravniki dr. Zvonimir Dittrich, dr. Radoslav Djordjevič, dr. Svetislav Čelikić, dr. Damir Hranilović, dr. Mladen Radmilović in dr. Milomir Stanković.

ČRNOMELJ — Novo tovarno kompresorjev so slovesno odprli v Črnomlju prav 1. maja. Tovarna spada v sklop podjetij tovarne gospodinske opreme velenjskega Gorenja. Graditi so jo začeli že leta 1978, nalozba pa je vredna 259 milijonov dinarjev. V tovarni bo do bilo delo 190 oseb.

LJUBLJANA — V Ljubljani je ob bor za promet in zveze skupščine mesta Ljubljane v sodelovanju z Iskro preiskoval poseben števec za štetje prometa in razvrščevalce, namenjen za analize v prometu. Naprave so elektronske in jih izdelujejo v Veliki Britaniji; razvrščevalce lahko zana 34 različnih vrst vozil, tako po dolžini, hitrosti in medsebojni oddaljenosti.

KRANJ — Aprila so v Kranju morali zapreti za več dni otroške vrtnice, „Čebelica“, „Čebelica blok“, „Najdihojca“, „Na klanec“ in „Milena Korbar“, ker so otroci in tudi osebe zboleli za črevesno boleznijo, ki jo povzročajo klice salmonel. Preiskavo o vzrokih obolenja je vodil zavod za zdravstveno varstvo Gorenjske v Kranju in ugotovil, da so se klice salmonelle razmnožile zaradi nehygienično pripravljene hrane.

NOVO MESTO — Na Dolenjskem je močno deževalo od 8. do 10. maja, zato so reke in potoki močno narasli in preplavili obrežna polja in travnike. Največ škode je povzročila Temnica med Trebnjem in Ponikvami. Mirna je tudi prestopila bregove. Pri Krškem je pridrla na površje Talnica, pri Ribnici pa se je razlila Bistrica.

ZAGORJE — Zagorska SVEA je podjetje, ki s trgovino z rezanim lesom zaposluje 190 oseb. Kar nenadoma pa se je znašla v težavah — pred časom se je povezala v beograjsko Jugotrznicu; posli so dobro cveteli, dokler... je Jugotrznica bila dober partner in je v redu plačevala. Zataknilo pa se je v drugi polovici leta 1978, ko se je SVEA obvezala, da bo dobila Jugotrznicu 1500 kubikov hrastovega lesa. Svea ni imela toliko kapitala za nakup lesa, pa je preko Jugotrznice dobila posojilo od Invest banke Beograd. Kot jamstvo za posojilo je Svea dala Jugotrznici nekoliko neobičajno akcep-

tirane solo bianco menice. Jugotrznica je te menice — deset jih je bilo — porabila kot garancijo za namenski kredit v vrednosti 50 milijonov dinarjev, kar je bilo desetkrat več, kot je bilo tedaj dogovorjeno. A Jugotrznica je bila tedaj pred stečajem in ji je „uspešno“ uporabiti menice le za 20 milijonov. Investbanka je nato zahtevala plačilo in je seveda pritiskala na zagorsko podjetje kot podpisnika menice. To pa seveda nima toliko denarja, da bi krilo nepremišljeno dano jamstvo. In ker bo banka gotovo zahtevala izvršbo, so v Zagorju sklenili, da bodo vprašanje solidarnostno reševali, ker je Svea „perspektivno“ podjetje.

KRANJSKA GORA — Gorska reševalna služba ima v Sloveniji 16 postaj, najstarejša pa je kranjskogorska, ki ima usposobljenih 22 reševalcev. Lani so kranjskogorski reševalci osemkrat posredovali pri raznih nesrečah. Na letnem sestanku so tudi razglabljali o težavah v nakupom potrebne opreme — denar je na voljo, pa so težave z uvoznimi dovoljenji.

LJUBLJANA — Analize Zavoda SRS za zdravstveno varstvo kažejo na izredno slabo kvaliteto živil. Tako inšpektorji v Ljubljani vse pogostejše najdejo na policah gnilo sadje in nekalitetne slaščice. Mnogo je tudi konzerv, ki nimajo deklarirane teže, v češnjem kompotu kamniške ETE pa so našli poleg tega še vodne črve.

PONOVICE — Med postajama Savca in Litija pri Ponovcih, se je 27. aprila, samo nekaj dni po nesreči, zgodila nova nezgoda. Lokomotiva je poškodovala električno napeljavo v dolžini 330 metrov. Ker do tedaj še niso popravili napeljave, so namreč vlaki s postaje Save vozili z zaletom, strojevodje pa so morali električni odjemalce pri lokomotivi spuščati in dvigati. Najbrž pa je to pot ob 9.15 strojevodja pozabil električni odjemalce spustiti in ta je najprej potrgal napeljavo, nato pa se tudi odtrgal z lokomotive.

Umrli so 27. 4. in 10. in 11. 5. 1980:

LJUBLJANA — Ljudmila Tomažič r. Pernel, up. učit., 87; Joško Modic, Franc Skoporc, up. borec za sev. mejo; Valentina Koch r. Mally, 95; Štefi Skrajnar r. Zalar; Ivan Sušnik, poštni up.; Ivanka Pintar r. Kolnik; Ivanka Guzi r. Jenko; Jožef Sečnik, je zuit; Gabrijela Ahtik r. Tomšič; Franc Modic, 67, up. mes. mojster; Marija Lazar r. Jaklič.

RAZNI KRAJI — Marjan Čehovin, up. računovodja, Polzela; Andrej Potočnik, Tržič; Alojz Bolka, posestnik, 78, Stožice-Lj.; Cvetko Sorgo, up., Jesenice; Marija Založnik r. Alič, 83, Brezovica; Jože Senica st., 98, bivši trgovec, Domžale; Silvester Karner, 73, frančiškan, Novo mesto Frančiška Nagode r. Petrič, 91, Verd; Gustl Poljšak, dimnikar, Breznica; Vlado Prohinar, up. kemik, Braslovce; dipl. inž.

Osebnosti

Rojstvi: Dne 19. maja se je rodila Marija Andrejka Zupanc, hčerka inž. Marka in ge. Jožice roj. Kopač. Dne 26. maja pa se je v družini Gustava Carbajal in ge. Marije roj. Pengov rodila hčerka Veronika Andreja.

Krsti: V slovenski cerkvi Marije Pomagaj sta bili v soboto, 7. junija kršteni Ivana Judita Jurjevčič, hčerka Cirila in ge. Lidije roj. Britos, ter Veronika Patricia Pennisi, hčerka Vita in ge. Metode roj. Jurjevčič. Za botre so bili prvi Juan Miguel Viechio in ge. Aida Elena G. de Viechio, drugi pa Ciril Jurjevčič in gđ. Ana Marija Sovič. Krstil je g. Jože Škerbec.

V nedeljo 8. junija pa je bil v cerkvi Marije Itati v Lanusu krščen Bernard Jože Grbec, sin Jožeta in ge. Marije roj. Urbančič. Botrovala sta ga. Cilka Urbančič in krstitelj g. Mirko Grbec. Srečnim staršem čestitamo!

Poroči: Dne 31. maja sta se v cerkvi Presv. Sreca v Lujanu poročila inž. Jože Novak in gđ. Lilič. Liličeva Marinič Za pričo so bili g. Terežija in Leopold Novak ter ga. Anica in Jože Marinič. V župni cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji pa sta v soboto 7. junija, med poročno mašo, pri kateri je pel „Gallus“, sklenila sv. zakon letalski poročnik Tomaž Pavlovčič in gđ. Cvetka Schiffrer. Za pričo so jima bili njuni starši lic. Marjan in ga. Darinka Schiffrer ter prof. Roman in ga. Anica Pavlovčič. Poročni obred je opravil g. Jože Škerbec.

Mladoporočencem čestitamo!

Odprije podružnice SLOGE v San Martinu

Izredna in presenetljiva polnoštevilnost udeležbe slovenskih sanmartinskih rojakov na slavlju, ki ga je priredila SLOGA o priložnosti odprtja PRVE SLOVENSKE PODRUŽNICE KREDITNE ZADRUŽE SLOGE V SAN MARTINU, je zgovoren dokaz zrelosti našega ljudstva za razumevanje važnosti pomena in koristnosti take ustanove, po drugi strani pa dokaz trdnega prepričanja o potrebi solidarnosti sodelovanja za doseg tako visokih ciljev; saj se ga je udeležilo ne le članstvo naše ustanove, pač pa tudi povabljeni odborniki organizacij sanmartinskega okolja: Liga žena-mati, Slovenska dekliska organizacija, Slovenska fantovska zveza, šolski odbor slovenskega doma, Sanmartinski pevski zbor in šahovski odsek... kar mu je dalo značaj mladostnosti in mnogo obetajočega dinamizma.

Slovesnost se je vršila v soboto dne 24. maja ob 20. uri v prostorih nam vsem dobro poznane, domačega sanmartinskega doma. Skrbna in okusna priprava ter točna izpeljava programa — dasi po zunanosti navidezno skromnega — je dala slutiti dobro pripravljeno organiziranost.

Pozdravne besede, ki jih je izrekel „sanmartinski veteran“ g. RUDOLF SMERSU, so dale slavlju pečat prisrčnosti, gostoljubnosti in iskrenosti. Vsi

Franc Krpac, Legen pri Slovenj Gradcu; Jože Krušič, borec za sev. mejo, Lavrica, Leopold Mokotar, 55, Celje; Anton Križnar, up. tkalski mojster, 67; Stražišče; Janez Habitsch, škofja Loka; Jožefa Podmilščak r. Volkar, Domžale.

navzoči so mu odobraval s močnim aplavzom.

Enakega odobravanja je bil deležen predsednik SLOGE g. DR. ANTON ŠIMENC, ki je v svojem jasnem, optimizma in navdušenja polnim govorom poudaril misel, ki so jo že pred 25. leti napovedali ustanovitelji namreč, „da se slovenska zdomska skupnost brez močne in dobre gospodarsko-finančne podlage ne bo mogla ohraniti za daljši čas...“ dalje je še razvijal misli in dejal, da „...želimo in hočemo slovenskega človeka samostojne poti in ponosne hoje, ki živi na svojem in po svoje. Mislimo, da je nocojšnja otvoritev podružnice izrednega nabrajanja in idejnega pomena za porast zadržne aktivnosti ter njene ideje...“

O notranji organizaciji, o področju in območju podružnice je podal jasno sliko s svojimi besedami gospod poslovodja SLOGE g. MARJAN LOBODA, ki se je med drugim imenoma spomnil tudi aktivnih članov, ki od vsega početka še vedno vztrajajo v vrstah naše zadržne in ki izhajajo prav iz okolice San Martina. Poudaril je namen podružnice, ki naj služi potrebam čim večjega števila rojakov, kar bo nudilo korist vseh naših organizirani skupnosti. Za lep in točen opis delovanja in sestave odbora nove podružnice, so mu vsi navzoči dali priznanja s svojim toplim aplavzom.

Sledila je glavna točka programa, kot jo je napovedoval tajnik SLOGE g. DR. ANGEL KALIN, namreč simbolično odprtje pisarne, kjer naj bi nova podružnica delovala. Ko sta Rudolf Smersu in dr. Anton Šimenc slovesno odvezala trak, je okusno s šopki okrašena pisarna s slovensko zastavo na steni odprla vrata javnemu delovanju... Dolgotrajen aplavz je izražal odobravanje in željo, naj bi novo podružnico spremljal božji blagoslov in uspeh, kot je želel v imenu vseh gospod napovedovalec.

Po ogledu uradnega prostora so se vsi navzoči spet pomaknili v dvorano. In če se v spontanosti še bolj izražala resnica, potem drži, da je napitnica, ki je privrela brez vsake priprave iz grl vseh, s čašo v roki, res izraz iskrenosti, veselja, priznanja in zahvale.

Še dolgo je tekla razgovor ob bogato založenih mizah, kjer resnično ni bilo pogrešati ničesar, za kar gre zahvala predvsem našim rojakinjam, gospem AMONOVI, BOLTEŽARJEVI in JESENOVI.

S.—O.

ODKRITJE NOVEGA SLOVENSKEGA SKLADATELJA, GALLUSOVEGA SODOBNIKA?

Pred nekaj tedni je v Italiji izšel prvi zvezek skladb, ki jih je napisal Alessandro Oroglio. Skladatelj je bil bajé rojen leta 1550, t. j. isto leto, kot se domneva, da se je rodil naš Petelin Gallus. Umril je leta 1633 in je sprva podpisoval svoje kompozicije kot „De Aurava“. (Ura-va ital. Orologio?) — Rodil se je v „dolinah severne Furlanije, Furlanija-Benečija“, kjer — kot piše padovanski muzikolog p. Lodovico Bertazzo, ki ta dela izdaja, — „se govori slovensko, ali se je govorilo slovensko.“ De Aurava-Orologio je študiral v Vidmu, nato v Ferrari in kasneje v „Avstriji“. Važen je tudi zato, ker je peljal v Avstrijo instrumentalne ansamble „a la maniera veneta“.

Ne le v zvezi z Gallusovim „beneškim kompozicijskim slogom“, tudi sicer bo zanimivo, če bodo nova odkritja prinesla še kakšne podrobne podatke in zanimivosti o tem skladatelju.

Slovenci na Koroškem

AKADEMIJA GIMNAZIJE ZA SLOVENCE

Kakor že vrsto let, je Gimnazija za Slovence v Celovcu ob koncu šolskega leta priredila akademijo. Letošnja je bila pod geslom: „Kolikor jezikov znaš...“ Na akademiji, ki je bila v nedeljo 18. maja, je v kratkem uvodnem govoru ravnatelj gimnazije dr. Reginald Vošpernik povedal, da se je v začetku tega šolskega leta vpisalo na Gimnazijo za Slovence 530 dijakov, profesorjev pa je bilo 36 v 22 razredih, od teh jih je že 17 maturiralo na tej gimnaziji. Vodstvo gimnazije je zaradi rastoče potrebe po ustrezni ekonomski izbrazbi uvedlo tudi tečaj stroje-pisja, istočasno pa je tudi predložilo pristojnim oblastem poseben načrt za gospodarsko usmerjeno višjo stopnjo gimnazije. V ta tip gimnazije bodo mogli vstopiti četrtošolci Slovenske gimnazije in iz 4. razreda glavnih šol.

Spored akademije, katere geslo je bilo „Kolikor jezikov znaš, toliko velja“, je odprl mladinski zbor in v pozdrav zapel pod vodstvom Jožka Kovačiča slovensko, srbsko, nemško in italijansko pesem, potem so se zvrstile razne točke posameznih skupin dijakov, ki so jih naštudirali v raznih jezikih, za konec pa je nastopil mešani mladinski zbor in zaključil letošnjo šolsko akademijo. Spored je bil skrbno izbran, pevske točke sta pripravila profesorja Kovačič in Feinig. posamezne točke pa je napovedoval in povezoval profesor Janko Zerzer.

OD VSEPOVSOD

URANA LE DO LETA 2025? — Mednarodna agencija za jedrsko energijo (IAEA) in organizacija za ekonomsko sodelovanje (OECD) sta izdali skupno sporočilo, v katerem opozarjata, da bodo sedanje zaloge urana v za-hodnih državah zadostovale le za naslednjih 15 do 20 let. Torej grozi svetu ne samo naftna ampak tudi uranska kriza. Prav zato razvite države posvečajo vedno več časa raznim novim načinom pridobivanja energije. Sončni kolektorji so seveda na prvem mestu, toda jih ni mogoče povsod s pridom uporabljati. Razne mešanice bencina in alkohola pa tudi zadnja novost mešani-ca bencina in vode po japonskem izumu burijo duhove, medtem pa kljub vse-mu poraba nafte raste in kriza tudi.

KDO JE HIPI? — Tajski funkcionarji, odgovorni za turizem in usluž-benci urada za priselence so hipijem prepovedali vstop v državo. Zato pa so seveda morali izdati vsem podrejenim odlok, po katerem morejo spoznati, kdo je hipi: „Hipi je tujec, ki ni dostojno obleden, pod srajco nima ničesar, name-sto dolgih nosi kratke hlače, obut je v sandale, razen tega ima še dolge in u-mazane lase in je sploh neurejenega vi-deza.“ Dnevnik „Bangkok Post“ pa v uvodniku z naslovom „Obleka ne nare-di človeka“, piše, da ima definicija pomanjkljivost: V kakšen „razred“ spa-da vsaj polovica Tajcev, ki po videzu ustrezajo uradni definiciji hipija, le dolgi las nimajo.

n r

Nekaj vtisov iz domovine

TU IN TAM PO SLOVENIJI

Ne samo v Ljubljani in večjih mestih, tudi na podeželju gradijo nove hiše, šole in industrijska poslopja. Stare kmečke hiše dobivajo novo lice, največ po zaslugi deviz, ki jih vlagajo doma zdomski delavci. Premožnim meščanom pa se hoče še vikend-hiše v hribih ali kje na deželi. To je novi simbol statusa. Avto že ne šteje več. Najbolj „in“ so stari kozolci na Gorenjskem ali pa razpadajoči mlini ob Krki. Za status je potreben tudi bungalov v Piranu ali Portorožu.

Poglavje zase so petzvezdni hoteli. Vsak važen turistični kraj ima vsaj po enega. Saj je znano, da je v Sloveniji, in v Jugoslaviji sploh, beseda turizem magična. Za turizem žrtvujejo marsikaj, včasih tudi narodni ponos. V Radenci se upravičeno ponašajo z novim hotelom Radin. Radensko vodo najdeš v vseh boljših gostilnah in samopostrež-nicah zahodne Evrope in celo v ZDA. Vedno več inozemcev se zateka v Radence na zdravljenje ali vsaj lajšanje srčnih bolezni. Potreba po prvovrstnem hotelu z vso potrebno terapijsko opremo za srčne bolezni je bila zato zelo občut-na. Zgradili so ga s pomočjo nemškega kapitala. To dejstvo samo po sebi ni ni-kaka novost: mnogi veliki hoteli so zgra-jeni s pomočjo tujih kapitalov, tako npr. „faraonski“ Bernardin pri Portorožu,

luksuzni Golf hotel na Bledu in drugi. A za Radin so Nemci zahtevali vključi-tev klavzule v pogodbo, da v visoki se-zoni, se pravi julija in avgusta, hotel ne bo na razpolago slovenskim delavcem, pač pa v težki valuti plačujočim gostom, predvsem Nemcem in Avstrijcem. Na lastni zemlji Slovenec ni več svoj gos-pod...

Z ljubeznijo negovane rože krasijo vrtove in okna novih in starih hiš, celo v stanovanjskih blokih. Obilje cvetja je opažati zlasti v gorenjskih gorskih va-seh in v Prekmurju, kjer včasih ne vi-diš od hiše drugega, kot streho. Zidove prikrivajo cvetoči grmi in pisane cvet-lice. V tej ljubezni do cvetja in do na-rave sploh se razodeva nežna slovenska duša, ki kljub vsemu pronica skozi ro-bato skorjo epidermičnega potrošniške-ga materializma.

Pač pa ne slišiš več, ali skoro ne več, slovenskih narodnih pesmi. Iz vseh gostiln, radijskih oddaj, stanovanjskih hiš in iz kjerkoli si že bodi doni in od-meva glasna slovenska rock-glasba. Ma-lo mladih je, ki bi še znali zapeti vsaj nekaj pesmi, katerih zna na kupe slo-venska buenosaireška mladina.

Le za gradnjo novih cerkva ni denar-ja in še manj uradne pobude. Državno podpora dobivajo samo cerkvene stavbe, uvrščene med „zaklade Slovenije“. Vča-sih dovolijo v predmestjih razširiti ka-

ko majhno cerkev, ki očitno ne ustreza več izrednemu prirastku predmestnega življa. Po dolgem birokratskem postop-ku je na primer dobil neki župnik v oko-lici Maribora dovoljenje za povečanje stare kapele. S težavo so župljani nabra-li potrebno vsoto denarja. Saj je znano, da se slovenska potrošniška družba paz-ljivo izogiba cerkve, dajatev zanjo in duhovnikov, kajti mogla bi imeti težave pri napredovanju v statusu. Ko je bilo v omenjenem primeru že vse pripravlje-no za začetek prizidave, je dobil župnik ukaz od občinskega gradbenega urada, naj najprej zgradi — z nabranim denar-jem za cerkev seveda — prostorno zak-lonišče pred cerkvijo. Ves denar in ma-terial, namenjen za cerkev, so pora-bili za gradnjo zaklonišča, a ga še ni bi-lo dovolj. Medtem je nova svetovna ku-ga — inflacija — z vso silo zadela tudi Jugoslavijo: cene so poskočile v enem letu za 40%. Zdad bo še težje znova zbrati denar za material in delo-no silo. Razumljivo, da farani niso rav-no z navdušenjem sprejeli vse te zadeve. Nekateri pa se tolažijo z mislijo, da se bodo nazadnje Slovenci le spet zatekali k cerkvi, če bodo sodobni Turki napadli Slovenijo.

NAŠIM MLADIM

Mladina, rojena v Argentini, se vr-ne z obiska domovine s kaj različnimi mnenji. Na splošno so vtisi negativni in celo porazni. Boli jih priznati, da Slovenija ni taka, kot smo jim pripove-

dovali. Nočejo raniti čustva dragih star-šev in sorodnikov, ali jim uničiti drago-cen spomin na zgubljeno domovino.

Dragi mladi! Kar korajžno z besedo na dan! Saj to ni tista Slovenija, po kateri hrepenimo. Narava je še vedno očarljiva kljub onesnaženju okolja, kljub umazaniji, raztreseni po gozdovih, kljub polietilskim vrečkam, ki plavajo po — nekoč — bistrih potokih! Niso še za-betonirali vseh travnikov in še najdeš kake dolinice brez sedežnice. Najbolj so se spremenili ljudje, in to povsod po Evropi, ne samo v Sloveniji. Šli boste v Slovenijo in tam zvedeli, koliko in kakš-ne avtomobile imajo sorodniki, kakšno pohištvo, si je kupil bratranec in kaj vse prodajajo v veleblagovnicah. Enake stvar-i imamo tudi tukaj; nekatere celo bolj-še. Višja gospodarska raven Slovenije torej ni nikakr dužda samoupravljanja.

Želeli ste predvsem ugotoviti, kakšen pogled na življenje imajo doma vaši sovrstniki. In tu je bilo razočaranje naj-večje: nimajo pogleda, imajo le cilj: čim lažje in čim udobneje živeti. Res je, večina mladih študira. A to ne toli-ko zaradi ljubezni do znanja ali do stro-ke, kateri se posvečajo, temveč iz lju-bezni do tega, kar jim bo znanje lahko stvarnega nudilo. Z začudenjem ste po-slušali njihov prostaški žargon; zgražali ste se nad medsebojnim obnašanjem med fanti in dekleti. Včasih vas je bilo sram, da ste Slovenec in ste se raje proglasili za Argentinca. Kot takega pa so vas začeli prezirati. In malokoga je zanimalo, kako živimo mi tukaj... Če

bi se argentinski pezo uvrščal med moč-ne valute, bi morda še nekaj veljali v njihovih očeh. Tako ste pa samo sinovi političnih emigrantov, in kot taki neza-želeni, posebno ne v krogih socialistič-ne potrošniške družbe. Druženje z vami bi lahko škodovalo njihovem statusu in karieri.

Marsikdaj vas je zbolelo medseboj-no nezaupanje med znanci, prijatelji, celo med svojci. Petintridesetletna in-doktrinacija vključuje tudi poostreitev čuta za dovoljeno in nedovoljeno, za ko-ristno in potencialno škodljivo...

Po svojem obnašanju in v svoji mi-selnosti se Slovenci žal vedno bolj pri-blizujejo in emacijsko z „južnimi brati“. V tem pogledu res dosežajo svoj „bratski“ namen. Vsaj po zunanjem videzu. No-tranje, v svojem bistvu pa ohranjajo — morda v podzavesti — naše slovenske praprvine in vrednote. Zunanji videz je le prevzeta ali privzgojena formalnost, in kot taka podvržena spremembam po učinkih občasnih zunanjih vplivov. Prej ali slej bo notranja kal spet prodrla skozi zunanjo grobo skorjo. Tedaj boste v svojih domačih vrstnikih spoznali prist-no podobo slovenskega človeka, kakršno smo vam in vam še slikamo mi, ki smo jo srkali vase že iz materinih prsi.

Z nekaj prizadevanja in nekaj sreče jo lahko odkrirete v domovini že danes tu in tam, nemara že v marsikomu mla-dih, čeprav ne sili v ospredje. Na te se oslanjajte, po teh zgledujte, na teh in takih gradite zvestobo in ljubezen do svoje pradamovine. (Bo še.)

AMERIŠKE TEŽAVE

V ZDA so se zaključile primarne volitve, in stranke se sedaj pripravljajo na vsedrjavne konvencije, ki bodo meseca avgusta, nakar se bo začela tekma za predsedniški stolček. Pri republikancih ni večjih problemov. Reagan je prepričljivo zmagal in stranka bo strnjeno stala za njim. Še več: v raznih anketah, katere so Amerikancem take ljube, se je pokazalo, da je Reagan bolj priljubljen kakor Carter za prihodnjo predsedniško dobo.

Pri demokratih je drugače. Kot je bilo predvideno, je zmagal Carter. A Kennedy še ni obupal. Prav zaradi Reaganove popularnosti upa, da se bo konvencija končno odločila zanj, da bodo tudi Carterjevi delegati, za strankin blagor, volili Kennedyja.

Carter ima seveda zaenkrat dovolj vladnih problemov, da bi si belil glavo s Kennedyjevimi računi. Število prilegljivih Kubancev je doseglo že sto tisoč. In ker je jasno, da Castro namestoma pošilja v ZDA tudi navadne zločince in kaznjence, je Carter enostavno ukazal pravosodnemu ministrstvu, da naj vse te kratko malo pošlje nazaj na Kubo, prav kakor tudi tiste, ki bi prekršili ameriški vseljevalni zakon.

ZDA so ta teden podpisale pogodbo z vlado Omana, da v tej državi postavijo svoja vojaška oporišča in uporabljajo omanska pristanišča za svoje bojne ladje. Sličen dogovor skušajo doseči tudi s Kenjo in Somalijo.

Vendar ameriške obrambne težave niso le v oskrbi raznih oporišč v Afriki ali na Vzhodu. Pretekli teden so elektronski možgani kar dvakrat pomotno povzročili atomski alarm ameriškega obrambnega sistema. Obakrat je alarm trajal tri minute, čas, ki so ga strokovnjaki potrebovali, da so ugotovili, da se je komputer zmotil. Možgani so namreč pokazali, da je ZSSR iz podmornic v Atlantskem oceanu sestrelila atomske rakete proti ZDA. Ves obrambni sistem je bil že v teku, bombniki B-52 že v zraku, ko so preverili zmoto. Seveda v nobenem trenutku niso mislili na odstrelitev ameriških raket proti ZSSR, ker so bili zlasti v drugič že prepričani, da gre za pomoto. Niti niso takoj obvestili obrambnega ministra in predsednika. Oba sta bila obveščena že, ko je bila pomota razjasnjena. Vprašanje pa je, kaj bi bilo, ako bi se možgani zmotili v nasprotni smeri in ne pokazali resničnega sovjetskega napada...

MEDNARODNI TEDEN

TENG SIAO-PING kitajski ministrski predsednik je izjavil, da bo konec tega leta odstopil iz svojega mesta in se do leta 1985 tudi popolnoma umaknil iz javnega dela. Vajeti, ki jih ima v rokah, saj je znan trenutno kot najmogočnejša politična figura na Kitajskem, bo prepustil v rokah svojih mlajših pristašev.

GIORGIO AMENDOLA, italijanski komunistični vodja je umrl v starosti 73 let, potem ko je zadnja tri leta težko bolehal na srcu. Dosleden v svojem gledanju in prepričanju, je užival spoštovanje v lastnih vrstah in med nasprotniki. Najbolj pa ga je gotovo spoštovala in ljubila njegova žena Germaine Lecocque, ki je ob njegovi krsti umrla zaradi srčnega napada.

SOVJETSKA ZVEZA bo iskala petrolej v Brazilu. Vojaška brazilska vlada je namreč sprejela ponudbo sovjetske pomoči. Ruski tehniki in strokovnjaki bodo vodili iskanje in poznejše izkoriščanje ogromnih petrolejskih ležišč, ki da se nahajajo na področju velike in skoraj še nepoznane reke Amazonke.

OBVESTILA

SOBOTA, 14. junija:

V Slovenski hiši redni pouk srednješolskega tečaja ob 15. uri.

SKAD vabi na informativni in družabni večer, ki bo ob 20. uri v Slovenski hiši. Prinesite instrumente in pecivo. Slomškova šola bo skupno z mladino počastila vse očete in stare očete ob 19.30 uri.

NEDELJA, 15. junija:

V Slovenskem domu v Berazateguiju družinsko kosilo in pominska proslava žrtev vojne.

V Don Boscovem zavodu v Ramos Mejia ob 10. uri procesija presv. Rešnjega telesa.

Po procesiji v Don Bosco bo v Slomškovem domu na razpolago domače kosilo.

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi bo ob 16. uri spominska proslava v počastitev naših junakov.

SREDA, 18. junija:

V Slovenskem domu v San Martinu sestanek Like žana-mati. Govorila bo ga. Marinskova o poljskem pisatelju W. Stanislawu Reymontu.

V Slov. domu v Carapachayu začetek kuharskega tečaja pod vodstvom ge. Mire Eckerjeve.

Slovenski dom
v San MartinuSPOMINSKA PROSLAVA
ZA POBITE JUNAKE

bo v nedeljo, 22. junija ob 10 dop.

Slovenska mladina
na Pristavi

vabi
za nedeljo 22. junija 1980 ob 11 na

S P O M I N S K O PROSLAVO

v počastitev spomina vseh žrtev komunistične revolucije v Sloveniji

NAŠ DOM

SAN JUSTO

Spominska proslava

V nedeljo, 29. junija, po slovenski sv. maši

PETEK, 20. junija:

Na državni praznik bo v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi ob 19. uri maša ob 15-letnici smrti msgr. Janeza Hladnika, ustanovitelja vasi in dobrotnika Slovencev.

SOBOTA, 21. junija:

V Slovenski hiši v gornji dvorani ob 20. uri I. kulturni večer SKA. O temi „O Bogu, o človeku in še o čem“ bo predaval univ. prof. dr. Vinko Brumen.

NEDELJA, 22. junija:

V Slovenskem domu v San Martinu po maši spominska proslava za pobitimi junaki.

Na Slovenski Pristavi ob 11. uri Spominska proslava.

V Slovenski hiši ob 16. uri proslava šolskih otrok na čast mladinskemu zavetniku sv. Alojziju.

SOBOTA, 28. junija:

V Slovenski hiši redni pouk srednješolskega tečaja ob 15. uri.

V Slovenski hiši nadaljevanje Filozofskega ciklusa predavanj dr. Milana Komarja. Pričetek ob 16. uri v mali dvorani.

V Slomškovem domu počastitev naših junakov pod geslom KRES, KI SEGA DO NEBA!

V Slovenskem domu v San Martinu domače kolone. Igra Instrumentalni ansambel.

NEDELJA, 29. junija:

Spominska proslava v Našem domu v San Justo po sv. maši.

V Našem domu v San Justo tombola.

Redni letni občni zbor Društva Slovenska Pristava ob 10.30 uri.

V Slovenski hiši ob 14. uri vaja za slovensko narodno in cerkveno petje. Vodi ga. Lučka Kralj Jermanova.

SREDA, 2. julija:

Sestanek Zveze slov. mater in žena v Slovenski hiši ob 17. uri. Razgovor z g. arh. Francijem Klemencem.

NEDELJA, 6. julija:

V Slomškovem domu DRUŽINSKA NEDELJA. Na sporedu zanimivo predavanje g. dr. Mirka Gogale.

Slovenska kulturna akcija bo začela svojo 27. sezono s 1. kulturnim večerom v soboto 21. junija 1980 ob osmih zvečer v gornji dvorani Slovenske hiše. Ob izidu svoje najnovejše knjige „Naš in moj čas“, bo predaval avtor univ. prof. dr. Vinko Brumen o temi „O Bogu, o človeku in še o čem“. Na večerju bodo na voljo tudi primerki nove knjige; avtor jo bo na željo rad avtografil.

DRUŠTVO SLOVENSKA PRISTAVA

sklicuje REDNI LETNI OBČNI ZBOR za nedeljo 29. junija 1980 ob 10.30 uri v društveni dvorani Monte 1850, Castelar.

DNEVNI RED:

1. Branje zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Poročila odbornikov.
3. Poročilo Nadzornega odbora.
4. Volitve odbora.
5. Predlogi.
6. Slučajnosti.

Po društvenih pravilih bo občni zbor sklepčen ob vsaki udeležbi članov eno uro po sklicu.

Odbor Društva Slovenska Pristava

NAŠ DOM

SAN JUSTO

Tombola

29. junija 1980

ORGANIZACION
ESLOVENA INMOBILIARIA

T. E. 651-5885

HIPOLITO YRIGROYEN 2946 - S. JUSTO

Ustanovili smo našo organizacijo v času, ko je nepremičnina najbolj varna investicija.

Imenovali smo jo: O. E.

Ta nova organizacija je mnogo več kot navadna posredovalnica nepremičninskih kupčij.

Naša zamisel je osredotočena na slovensko skupnost, kateri zagotavljamo, da bo našla v O. E. to, kar smo mi od naše skupnosti prejeli: poštenost in premišljen gospodarski nasvet.

Zato vam nudimo posvet za kupčijo, hipoteko, financiranje in upravljanje stanovanjskih poslopij.

Pametno in koristno je, da poznate vrednost svojega stanovanja ali nepremičnine, zato kličite nas za strokovno ocenitev, katere vas ne veže.

ZAUPAJTE NAM — NE BO VAM ŽAL!

Po športnem svetu

NA TENISKEM prvenstvu Francije — Roland Garros — sta argentinski igralki Ivanna Madruga in Adriana Villagran posegli v borbo za najvišji naslov v damskih dvojicah. V finalu sta izgubili z ameriško dvojico Kathy Jordan in Ann Smith z 1:6 in 0:6. Zmagovalki sta v četrtfinalu odpravili Slovenko Mimo Javšovec in Holandko Betty Stove s 6:2, 4:6 in 8:6. Ivanna Madruga pa je v četrtfinalu med posameznicami izgubila s Hano Mandlikovo z 2:6, 3:6. Med moškimi je José Luis

Guillermo Vilas pa je prišel v četrt finala izgubil s Francozom Noakom, nale brez borbe z Orantesom (Spanija) in izgubil s Haroldom Solomonom (ZDA) s 6:1, 4:6, 5:7 in 5:7. V finalu sta se pomerila med moškimi Bjorn Borg (Švedska) in Vitas Gerulaitis, ki je prav nepričakovano premagal Jimmyja Connorsa (oba ZDA). Med damami sta bili finalistki Virginia Ruzici (Romunija) in Chris Evert Lloyd (ZDA).

V PREDZADNJI ETAPI kolesarske dirke Giro d'Italia je Francoz Bernard Hinault zvečal naskok pred drugouvrščenim Italijanom Vladimirjem Panizzo na 5 m 43 s in s tem si je praktično — po mnenju vseh športnih časnikov — že zagotovil naslov zmagovalca.

V DRUGI ZVEZNI ŽENSKI KOMETNI LIGI Jugoslavije igrajo tudi štiri slovenske ekipe. V prvi polovici lestvice so bile po 18 kolu za Podravko in Rudarjem Olimpija iz Ljubljane, Alples iz Železnikov in Velenje, dočim se ptujska Drava bori za obstanek — za njo sta še Trkut in Koka.

SOBOŠKI POLET si je v 17. kolu slovenske rokometne lige zagotovil prvo mesto z zmago v Celju nad Aero Celje s 24:22, za drugo mesto pa sta se potegovala Aero Celje in Lipa iz Ajdovščine, na izpad pa je bila obsojena Sevnica, ki je v 17. kolih zmagala le enkrat samkrat.

Od vsepovsod

PLUTON NI VEČJI OD LUNE — Ameriški znanstveniki so si zadali nalogo preveriti mere najoddaljenejšega planeta sončnega sistema. Znanstveniki so z meritvami s pomočjo petmetrskega teleskopa na Mount Palomarju ugotovili, da ima Pluton premer od 3.000 do 3.600 km, medtem ko je Lunin premer 3.476 km. Na podlagi zadnjih meritev Plutonove mase po krožnici njegovega edinega satelita pa so znanstveniki izračunali, da je snov, iz katere je sestavljen ta planet, približno dvakrat redkejša od vode.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

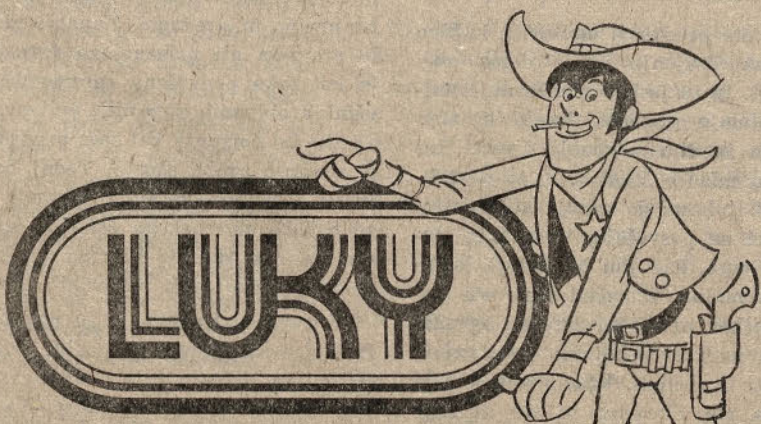
Cangallo 1642 Buenos Aires
Pritličje, pisarna 2
Tel. 35-8827

Prof. dr. JUAN
JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo
in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje
Capital Federal
Tel. 393-3536

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitve
ure na privatni telefon 666-4366.

GOSPODINJSKI APARATI • ZVOČNE NAPRAVE •
LASTEN UVOZ • POHIŠTVO • DEKORACIJE

- Avda. Hipólito Yrigoyen 8854, LOMAS DE ZAMORA, T. E. 243-2291/3058
- Laprida 398, LOMAS DE ZAMORA, T. E. 243-6060
- Ruta 205, nasproti postaje EZEIZA, T. E. 295-1197
- Avda. 25 de Mayo 136, C. SPEGAZZINI